

Samsundsfag ind i det rette Spor; men se vi hen til den stigende Dplysning, som selv under meget mangelfulde og mindre tidsvarende Skolelove er kommen tilstede, til den Sver, hvormed Folkehøjskolerne besøges, og til den opoffrende Hjælpsomhed, som i Trængstilsfælde viser sig, saa kunne vi ikke have den Mening, at de rette Kræfter skulle savnes, og om det end skulde være Tilfældet hist og her, ville saadanne Steder efterhaanden blive færre og færre. Flertallet har den Forvisning, at Lovforslaget vil have helbringende Følger baade for dem, som skulle modtage Hjælpen, og for dem, som skulle yde den.

Der har fra mange Sider været klaget over, at Kjøbstæderne have en altfor stor Fattigbyrde, og at den i det Hele falder meget ulige i Landets forskellige Kommuner. Det Første kan Flertallet ikke indrømme Rigtigheden af, og det, hvad enten vi lægge Fattigbyrden sammenholdt med Indtægten til Grund for Betragtningen, eller vi gaa ud fra Udgifter pr. Individ.

Dernes Kjøbstæder have i 1872 givet i Fattigskat

pr. Individ =	1 Rd. 87 $\frac{1}{2}$.
Dernes Amt =	1 — 70 —
Jyllands Kjøbstæder =	1 — 64 —
Ditto Amt =	1 — 30 —

Ser man hen til, at Mt er dyrere i Kjøbstæderne end paa Landet, kunde Forskjellen i Byrde vise, at de ingenlunde ere fortrinnsvis overvældede af Fattigudgifter. Forskjellen i Udfelsen mellem By og Land er altsaa størst i Jylland, men Oversigten over Indkomsten i Anledning af den sidste Indtægtskat viser, at Forskjellen i den gennemsnitlige Skatteindtægt ogsaa er størst der. Der var Gjennemsnitsindtægten for de Skattepligtige paa Landet 646 Rd. og i Kjøbstæderne 969 Rd. Paa Derne var Forholdet saaledes: Landet gennemsnitlig 901 Rd. og Kjøbstæderne gennemsnitlig 965 Rd. I Aaret 1871 var Fattigbyrden for samtlige Landets Byer 438,152 Rd. og for Landdistrikterne 2,000,000 Rd. Skatteindtægten efter den tidligere nævnte Rigning henholdsvis 18,682,325 Rd. og 79,329,600 Rd.

Derefter skulde man altsaa mene, at Landet var forholdsvis mest bebyrdet; imidlertid skulle vi ikke tillægge disse Dplysninger nogen aldeles afgjørende Vægt, men vi have kun villet fremdrage dem for at vise, at de, som paaftaa, at Kjøbstæderne ere overbebyrdede, formentlig ville blive Bewistet skyldige.

Derimod skal det indrømmes, at der er stor Forskjel paa Byrden ikke alene mellem Kommunerne i de forskellige Landsdele, men endog indenfor samme Landsdel. Exempelvis skulle vi blot nævne, at i 1872 faldt Byrden saaledes pr. Individ: Faaborg, Slagelse, Frederiksbund, Ringsted og Rjøge henholdsvis: 3 Rd. 84 $\frac{1}{2}$, 3 Rd. 41 $\frac{1}{2}$, 2 Rd. 40 $\frac{1}{2}$, 2 Rd. 58 $\frac{1}{2}$ og 2 Rd. 52 $\frac{1}{2}$, og Borningborg, Storehebinge, Nykjøbing p.

Sj. og Middelfart: 1 Rd. 1 $\frac{1}{2}$, 1 Rd. 27 $\frac{1}{2}$, 1 Rd. 10 $\frac{1}{2}$ og 1 Rd. 52 $\frac{1}{2}$. Sigtende Forskjelligheder kunne for Landets Vedkommende paavises i Mængde ikke alene mellem Amtskommunerne, men mellem Kommuner i samme Amt. Noget have ment, at der gennem Amtsrepartitionsfonden burde foretages en Udjevning af dette Forhold; vi tro ikke, at en saadan vil kunne lade sig udføre tilfredsstillende, ei heller vil den være fyldestgjørende; thi dels savner Land og By en fælles Repræsentation, og dels vilde der ikke derved komme en Udjevning tilstede mellem Amtene indbyrdes. Efter vort Lovforslag vil en saadan Udjevning komme frem paa det naturlige og rigtigste Maade, idet de stærkt bebyrdede Kommuner i deres egen Interesse ville være stærkest opfordrede til at fremkalde Selvhjælpsforeninger; derimod ville de mindre og spredte Kommuner forhaabentlig i rigt Maal drage Nytte af § 2, og i samme Grad som Kommunerne selv anstrenge sig, efter samme Maalestof faae de Hjælp af Statskassen. Vi tage ikke i Betænkning at sige, at denne Udjevning er saavel den retfærdigste som den rigtigste. Den er den rigtigste, fordi der derved i det Hele og Store bliver bragt en Udjevning tilveie, og fordi der tillige derved vil komme den bedste samlede Kontrol tilstede. Den er den retfærdigste, fordi Statsbeskatningen med alle sine store Mangler og Ufuldkommenheder dog altid er bedre end den nuværende Amtsbeskatning. Desuden vil det være indlysende, at de nuværende Skattebyrder paa Forbrug og Hartkorn ikke ville blive forhøjede, selv om nærværende Lovforslag skulde have den Følge, at Statsindtægterne ikke mere ere tilstrækkelige. Skulde dette ske, da vil man blive nødt til at tage sin Tilflugt til en Indkomstkataster, eller maaste endnu snarere en Formues- og Indtægtskat; men da en Formues- og Indtægtskat i Regelen vil ramme dem, som have den største Skatteevne, og som tillige have den største Nytte af Arbejderbefolkningen, tro vi ikke, at selv Udgiften til en saadan med Nette kan eller bør afholdes. Nogen fra at støtte vort Lovforslag. Forøvrigt har Flertallet den Opfattelse, at Klostre, Hospitalerne og andre Stiftelser ere i Besiddelse af saa rige Midler, som, naar de blive anvendte paa en tidsvarende Maade og til at fremme det Formaal, som Lovforslaget har sat sig, ville være saa rigelige, at det ingenlunde bliver nødvendigt at ty til en ny Beskatning. Naturligvis er det ikke Flertallets Mening, at disse Stiftelsers Midler skulle anvendes paa en Maade, som staar i Modstrid med de oprindelige Stifterss Billie og Onske. En Kommission, som i 1866 var nedsat af Regjeringen for at overveie, hvad der kunde gøres fra Statens Side for at fremme Selvhjælpsforeninger, denne Kommission, i hvilke Mænd som C. N. David, Emil Rosenørn og Chr. Tessen havde Sæde, siger i sin Betænkning angaaende Hospitaler og Stiftelser Følgende: „Godegjørenhed